

Snällism och chauvinism

Hufvudstadsbladets stjärnkolumnist Paul Lillrank försöker sedan en tid tillbaka introducera det pejorativa begreppet *snällism*. En snällist är enligt Lillrank en medlem av ”kulturvänstern” som förnekar de djupt onda konsekvenserna av till exempel offentlig sjukvård eller flyktinghjälp.

”Snällism” är terminologiskt sett en variant på högerretorik som *politiskt korrekt* och *suvakki* – andra populära skällsord i rasistiska kretsar. Att finskans ”*suvaitseva*”, tolerant, laddats om och uttalas som en skymf säger en hel del om idéklimatet och debattnivån. Särskilt som det ofta förses med ändelsen *-huora* (hora). I Sverige bär termen *batikhäxa* på liknande vibrationer, men signalerar samtidigt viss ofrivillig respekt: vem vet, kanske häxans magiska krafter är starkare än skinnskallens?

Som ord har ”snällism” ingen framtid utanför den anonyma lillrankska beundrarskaran på nät-*Hbl*. Inte heller ordmonstret *tolerantian* – föreslagen översättning av ”*suvakki*” – har slagit igenom (behöver korade ord översättas?). Själva intoleransen lever däremot och har hälsan, i fuskmedia och på hatsajter.

Egentligen paradoxalt, för det som gör anti-snällisterna så rasande är just ”*suvakkins*” *frånvaro* av tolerans och snällhet mot fascistiska rörelser – de må sen odla rasism i namn av Odin eller förespråka islamistisk jihadism.

Det är en seg tankefigur i det xenofobiska lägret att de har en lika extrem motpart som står för fullständigt okontrollerad invandring, blint stöder terrorister, säljer sitt land för en grynvälling eller ett ligg. Efter knivdådet i Åbo förklarade både Svenska folkpartiets presidentkandidat Nils Torvalds och *Hbl*-kolumnisten Mikael Sjövall att ”vi” nu måste börja ta den islamistiska terrorismen på allvar (”Vi måste kunna debattera islam”, 28.8, ”Skyggglappar”, 5.9). Underförstått: terrorn har inte tagits på allvar hittills? Adressen för inläggen är fullständigt oklar.

Paul Lillrank för sin del har i årtal varit *Hbl*:s mest extremt nyliberala medarbetare, men i sina kolumner 13.7 (”Vad är vi beredda att ge upp?”) och 18.8 (”Panikkänslan”) vidgar han sitt register till panikartad invandringsfientlighet. I den påföljande debatten visade det sig att han hade kopierat sina fantasifulla påståen-

den om Sverige (”i 93 procent av alla fällande domar för sexualbrott är gärningsmännen av utomeuropeisk härkomst”) från den rasistiska sajten *Avpixlat*, riks-svensk motsvarighet till finska *MV-lehti*.

I Lillrank har Svenskfinland sin egen motsvarighet till avgrundsfinländaren Jussi Halla-aho, och en skugga faller inte bara över Lillranks källkritiska kompetens som opinionsbildare i *Hbl* utan också över Svenska folkpartiets näringslivsdelegation, där han sedan länge är medlem, samt över Aalto-universitetet där han är professor vid institutionen för produktions-ekonomi.

Begreppet *chauvinism* används inte särskilt ofta numera, trots sin uppenbara aktualitet. Den andra vågens feminister populariserade ordet under 1970-talet, i den överförda/metaforiska formen *manschauvinism*. Ordskapningen var till den grad framgångsrik att ”chauvinism” – också utan förleden ”mans-” – kom att bli synonym med sexism, misogyni och *machismo*. Den ursprungliga betydelsen, tanklös nationalism, glömdes nästan bort.

Men vem var Chauvin? En legendarisk, mer eller mindre mytisk soldat under Napoleonkrigen, men framför allt berömd som rollfigur i det satiriska skådespelet *La Cocarde Tricolore* av bröderna Cogniard (1831). Ursprungligen skrattade man alltså åt chauvinistens uppblåsta patriotism. Och redan innan feministerna återuppväckte den stackars Chauvin gjorde Lenin det, när han under första världskriget lanserade skällsordet ”socialchauvinist”. Udden var då riktad mot socialdemokrater som röstade för nationalistiska krig och därmed svek arbetarklassens internationalism.

Att den mytiska Chauvin inte återopas så ofta idag beror alltså inte på att hans ideologi eller attityd skulle ha blivit omodern. Snarare tvärtom, han har fått så berömda medkämpar på så många håll i världen – *America first!* – att det har gått inflation i chauvinism. *Nychauvinism* har blivit det nya normala.

Ändå är det med nychauvinismen som med *nyfatigdom* och *nyliberalism*: dem har vi provat förr och det är inget nytt med dem.

TS